

Oslavy 55. výročia vzniku Základnej školy s materskou školou Jána Smreka v našej obci

Oslavy sa uskutočnili koncom minulého týždňa, jedenkrát pre školských pracovníkov, predstaviteľov štátnej správy, predstaviteľov cirkví a ďalších významných hostí a odopoludnia pre občanov obce. Veľmi výrazne rozmýšľam nad tým, či som kompetentná vyjadriť svoje názory na túto vydarenú akciu, alebo nie. Risknem to a skúsím správne sformulovať svoje myšlienky a dojmy z celej akcie.

Najskôr chcem oceniť tú skutočnosť, že škola sa rozhodla aj takto netradične dať najavo svoju existenciu, pretože sa mi niekedy zdá, akoby sme už zabudli oslavovať. Skôr sa ubíjame nezmyselnými konšpiráciami či inými žabomyšľami vojnami a nechceme, či nemáme čas zastaviť sa a pripomenúť si dôležité okamihy nášho života. Od osláv prvej písomnej zmienky o obci a výročí narodenia nášho rodáka Jána Smreka sme organizovali len bežné kultúrne podujatia. Súčasťou tejto akcie bolo aj stretnutie rodákov, čo bolo v danej chvíli vysoko oceňované. Preto vysoko hodnotím i odvahu predstaviteľov školy, že vyšli s podobnou iniciatívou. Je pravdou, že školstvo sa nám pripomína denne, problémov je v tomto rezorte požehnané, ale v silách obce nie je ich všetky riešiť. Všetko sa točí najmä okolo peňazí a tých na školstvo veľa nie je. Nedokážem pochopiť, ako sme mohli klesnúť tak hlboko, keď naše školstvo bolo na vysokej úrovni. Zrazu sme klesli niekde na spodnú priečku. Už veľa rokov robíme prestavbu školstva, ale zrejme len vo vyhláseniach, pretože takmer žiadne výsledky sa nedostavili. To už však odbočujem. Späť k oslavám.

Ak by som použila bežné hodnotenie, ktoré sa využíva v rôznych súťažiach, tak by som povedala, že oslavy mali vysokú úroveň a hodnotila by som ich 10 bodmi. Scenáristi týchto osláv sa skutočne prekonali. Celý priebeh kultúrneho vystúpenia bol zmanažovaný tak, že ukázal, ako sa školstvo vyvíjalo a aké výsledky sa dnes dosahujú. Scenáristom pod vedením pani riaditeľky patrí moje hlboké uznanie. Je pravda, že pani riaditeľka v úvodnom vystúpení prešla vývojom 55. rokov od vzniku školy, jej postupným budovaním na dnešnú úroveň, zmenou systému vyučovania, takže sme mali dojem, že sme práve prešli celých 55 rokov. Je pravda, že to poňala predovšetkým len z hľadiska histórie, trochu mi v tom vystúpení chýbali konkrétni ľudia, ktorí sa o školu a jej dnešnú podobu zaslúžili. Vysvetlila to iba jednou vetou, že takmer všetci, ktorí na škole pôsobili, nechali v nej nielen kus svojho života, ale aj srdca. Doplnil to vo svojom vystúpení pán Moriš, ktorý si zaspomínal na začiatky budovania športovej haly a v tomto vystúpení aj pomenoval konkrétnych ľudí, ktorí sa o jej výstavbu najviac zaslúžili. Škola prešla veľkou premenou či už vonkajším dizajnom alebo vybavením učební a digitalizáciou. Iste ešte všeličo chýba, ale nedá sa všetko naraz, najmä keď na to chýbajú prostriedky. Škola sa stala po rekonštrukcii krásavicou, avšak ako päť na oko pôsobí zanedbaný kaštieľ, ktorý bol dlhé roky súčasťou školy.

Oslavy boli nielen kvalitne zinscenované, ale vynikajúco sa činili i žiaci účinkujúci v tomto programe. Aktívne ku kvalite prispelo i pódium a kvalitné ozvučenie. Osobitne oceňujem hymnu školy, ktorá zaznela na záver osláv z hrdiel všetkých účinkujúcich. V tom momente mi napadli verše známeho slovenského básnika P. O. Hviezdoslava: „Ó, mládež naša, tys' držiteľkou rána, vladárkou mája tys', jari pokladníkom...“. Ale Hviezdoslav sa už neučí, vraj je jeho jazyk ťažký, takže môj citát môže ostať nepochopený. Použijem teda i citát nášho rodáka Jána Smreka: „zápasíť treba, neújsť nikdy z boja a nebať sa rán, že sa snád' nezahoja“.

Mám aj svoj vnútorný dlh tejto škole, ktorý chcem pri dnešnej príležitosti využiť, aby som vhodne využila zvolený priestor na pochvalu. Zúčastnila som sa v ZŠ osláv 70. výročia oslobodenia

a skončenia II. svetovej vojny, ktoré ma tiež príjemne prekvapili. Nečakala som taký kvalitný obsah. Chcem oceniť organizátorov tejto akcie p. učiteľku Neuholdovú, pána učiteľa, ktorý sa staral o projekciu, pani riaditeľku, ale i žiakov, ktorí sa do vytvorenia tohto projektu zapojili, vhodne využili dostupný historický materiál, ale i osobné spomienky starých rodičov na obdobie spreď 70.rokov. Pre mňa to malo mimoriadne vysokú hodnotu a keďže som nevyužila ten moment, keď som bola na akcii prítomná, tak si dovoľím oceniť všetkých teraz. Ak mám byť úprimná, tak by mi akcia pripadala, ako keby to bolo stredoškolská odborná činnosť. Je to veľmi inovatívna metóda, ako zapojiť žiakov do diania, aby správne pochopili svoju minulosť a z nej vychádzali pri riešení budúcich úloh, ktoré pred nimi vyvstanú. Škola ich pripravuje pre život, žiaci sa učia pre seba a nie pre školu, či pre pani učiteľku, alebo pána učiteľa. Možno som premeškala vhodnú dobu pre pochvalu, ale zdravotný stav mi nedovolil hneď reagovať a potom na to nebol priestor, pretože boli školské prázdniny. Prijmite teda moje ospravedlnenie, že až tak neskoro sa k tomu vyjadrujem.

Na záver vyslovujem všetkým, ktorí sa o vynikajúci program akýmkoľvek spôsobom zaslúžili veľké poďakovanie a pochvalu. Sme na Vás všetkých veľmi hrdí a budeme Vám držať palce, aby sa Vám postupne odstraňovali všetky prekážky, ktoré stoja na Vašej ceste za poznaním.

Mária Vašková

M. Vašková